

13. L'esbarzer ardent (Ex 3)

Per entendre per què Moisès va acabar parlant amb Déu en un esbarzer enmig del no-res, primer hem de saber què va passar en la seva joventut. Encara que vivia com un príncep al palau del faraó, Moisès sabia que era hebreu. Un dia, en veure com un capatàs egipci colpejava brutalment un esclau israelita, Moisès va perdre els estreps i, en una arrencada de

ràbia, va matar l'egipci.

Quan el faraó ho va saber, va ordenar la seva mort. Després d'un altre incident on va intentar mitjançar en una baralla entre dos israelites i aquests li van retreure el seu crim, Moisès, amb por i sentint-se un fracassat, va fugir al desert de Madian. Allí va passar de viure luxosament a ser un simple pastor d'ovelles durant 40 anys. Es va casar i va aprendre la humilitat i la paciència del desert. Va ser precisament allà, quan ja era un ancià i pensava que la seva vida no tindria més sorpreses, on Déu l'estava esperant.

Un dia, prop de la muntanya d'Horeb, va veure un esbarzer que cremava amb un foc intens, però que no es consumia. Les fulles seguien verdes malgrat les flames. Portat per la curiositat, es va acostar, i de sobte va sentir una veu: "Moisès, Moisès! Treu-te les sandàlies, perquè el lloc que trepitges és terra sagrada".

Déu es va presentar com el Déu dels seus pares: d'Abraham, d'Isaac i de Jacob. Li va dir que havia sentit el clam del seu poble i que l'enviava al faraó per alliberar-lo. Moisès, que era tartamut i se sentia feble, va posar mil excuses, però Déu li va prometre: "Jo soc amb tu".

En aquell moment, Moisès va fer una pregunta clau: "Quin és el teu nom?". I Déu li va respondre amb una frase poderosa: "JO SOC EL QUI SOC" (Yahvè). Amb aquest nom i una vara de pastor, Moisès va deixar la seva vida tranquil·la per enfrontar-se a l'imperi més poderós del món amb la força de la paraula divina.

Punts clau segons la Bíblia

- El desert com a escola: Els 40 anys de pastor van servir a Moisès per despullar-se de l'orgull de príncep i aprendre a confiar només en Déu.
 - L'esbarzer que no es consumeix: És símbol de la presència de Déu, un foc que purifica però no destrueix. També representa Israel: malgrat el foc de l'esclavitud, el poble no desapareixia perquè Déu hi era present.
 - El Nom Diví (Yahvè): En dir "Jo soc", Déu revela que Ell és l'únic que existeix per si mateix, el Déu viu i etern que actua en la història.
 - La crida a la santedat: El gest de treure's les sandàlies ens ensenya que davant Déu cal presentar-se amb respecte, humilitat i nuesa de cor.
 - Missió i debilitat: Déu no tria Moisès per ser perfecte o un gran orador, sinó perquè està disposat a obeir. Quan Déu dona una missió, també dona la gràcia per complir-la.
-

Text bíblic

Consulta la font original aquí: [Èxode 3 \(BCI\)](#)

Activitats de Reflexió

1. Comprensió del text: Quin fenomen va observar Moisès a l'Horeb i quin nom li va revelar Déu per presentar-se davant els israelites?
2. El Nom Diví: Què significa per a la fe cristiana que Déu es presenti com "Jo soc el qui soc"? Com canvia això la nostra idea d'un Déu llunyà?
3. Simbologia de l'esbarzer: Explica com aquest símbol representa tant la naturalesa de Déu com la resistència del poble d'Israel en el patiment.

4. Aplicació catequètica: Treure's les sandàlies és un gest de respecte. Quines actituds internes t'ajuden a tu a reconèixer que estàs en un moment de pregària o en un lloc sagrat?

5. Compromís de fe: Moisès se sentia limitat (era tartamut), però Déu el va triar: Quina "missió" creus que tens avui en el teu entorn i com t'ajuda saber que Déu t'acompanya?

[← Torna a l'Inici](#)